

Maarit ja Sami

Vaikka viihdynkin paremmin vanhemman, vakavamman ja vaikeamman musiikin parissa, on vuosien takaa päähäni jäänyt soimaan pari vaalean omaperäisen suomalaisen iskelmälaulajan biisiä. Laakson lilja, Lainaa vaan ja Jäätelökesä kiehtovat aina, kun niitä kuulee.

Olen varmaan kolmekymmentä vuotta haaveillut, että kunpa pääsisi tämän kaunokaisen konserttiin. Tilaisuuksia on varmaan ollut tukuittain ympäri Suomea, muttei ole sattunut kohdalle. Nytpä vihdoinkin sattui!

Kyseessä on tietysti Maarit Hurmerinta, joka reippaat kolmekymmentä vuotta on pitänyt osaa kansasta pauloissaan. Maarit puhelee melko normaalisti, mutta artikuloi laulaessaan jotenkin huonosti ja epäselvästi. Siinä kai yksi hänen salaisuuksistaan.

Savoy taas on pienekkö vanha elokuvateatteri. Näyttämöllekään ei mahdu mitään vaan. Sali on kuitenkin mitä sopivin ”tavallisten” konserttien pitopaikaksi. Epätavallisia mielestäni ovat jäähalli- ja stadionkonsertit. Niihin en mene. Pienessä salissa perältäkin näkee naamanväänneet, eikä vahvistimia tarvitse säätää kipukynnykselle.

Maaritin mukana pelasi Sami Hurmerinnan seitsenmiehinen hieno orkesteri, johon kuului jopa kolme torvea. Yhdeksäntenä jäsenenä takarivissä seisoivat hento nuori nainen Janna, joka ypyksin hoiti koko enkelikuoron.

On yllättävää, että popkonsertissa näyttämön etuosaa hallitsee täysimittainen flyygeli. No, koskettimiakin kyllä löytyi kolmin kerroin. Flyygeliä myös soitettiin. Maarit aloitti sen ääressä, palasi pallille monta kertaa, ja tytär Jannakin näpeli sitä. Kosketinsoittaja Antti taituroi myös pianossa.

Uusien tuntemattomien ja vanhojen tuttujen kappaleiden lomassa Maarit jutusteli luonnollisesti ja mutkattomasti yleisön ja bändin poikien kanssa. Paljon tuli juttua parisuhteesta ja elämisestä. Ei siinä nyt mitään suuria viisauksia lausuttu, mutta kai jotain siementä kuitenkin, koskapa ovat Samin kanssa viihtyneet yhdessä yli kolmekymmentä vuotta.

Aivan ensimmäiset Maaritin hitit Laakson lilja ja Lainaa vaan ovat lainatavaraa, mutta sitten pari alkoi suoltaa omia hienoja kappaleita. Jäätelökesä on jo Samin sävellys, ja esimerkiksi salpaavat Soulveljeni ja Tulitikku syntyivät yhteistyönä kuten niin monet muutkin. Maarit laulaa myös paljon Heikki Salon tekstejä.

Samin tekemät sovitukset olivat kaukana kolmisointusaundista. Vaikka konserteissa aina soitetaan vähän liian kovaa, tässä kaikki tuntui pysyvän tasapainossa. Samin kitararevitykset tietysti nousivat omaan luokkaansa. Muita soittajia en ennestään tuntenut, mutta hyvin pelasi.

Tytär Janna lauloi vain yhden kappaleen, suomeksi, pianoa soittaen ja niin koskettavasti. Janna saikin siihen saakka pisimmät taputukset, mutta ei kuitenkaan halunnut varastaa äitinsä iltaa.

Jäipä taas hyvä mieli kauan kytätystä konsertista!

pajen